

за садовую
огорожено

—

теж сага

Іноді здається що це чи не єдина надія, що залишилась в наш час. принаймні так відчувалося мені.

все просто: про дорослішання.

Welcome за гаражі.

“садити сад - вірити в майбутнє” сказала аня н. в протилежно-іншому нашому спільному, комеморативному проєкті.

ГОЛОС: *який важкий час*
нащо взагалі народжувати

згадалось, як катя б. плакала про те як нас їй шкода. нас - молодше покоління

(травень, 2025)

але виходить тоді вона вже була вагітна діром

а отже не зневірена

важливо йти далі, змінюватись.

щось таке я відчула від підлітків

ці люди ніби здатні на регенерацію ще реактивніше

“спроможніші”

ніж може я? чи може наші батьки? але не всі звичайно..

чи відчуваю я себе вже дорослою. напевно да.

ну якщо вибирати між групами, я однозначно вже в позиції іншого покоління. бо з дитинства, а точніше з моїх 10 років, зі мною був постійно присутній мій 10-річний розрив. мій молодший брат.

Сад - припинив очікувати певних умов для сприятливого росту. Війна пришвидшує процеси самостійності, дорослішання та усвідомлення, але іноді навпаки. Станом на зараз в Україні більше немає не травмованих психологічно дітей та підлітків, вважається, що це найуразливіша група.

- ти вже дорослий

**ПІДЛІТКАМ, ЯКИМ ЗАРАЗ 14–17,
БУДЕ СКОРО 20–25,
БУЛО НА ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОГО
ВТОРГНЕННЯ В УКРАЇНУ 10–13 РОКІВ,
А НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ РОСІЇ
ПРОТИ УКРАЇНИ 0–5 РОКІВ,
ПІД ЧАС КОВІДУ 8–12 РОКІВ**

*тобто “вирощено
(створено/розвинено/навчено/продовжено)*

під час війни”

блекаутів

окупації

переміщення

переселення (еміграції)

екоциду

реактивних шахедів

ракетних ударів

катастрофи

невизначеності

асоціальності

витіснення

втрати

і багато чого ще..

Адаптація чи невміння адаптуватись до нормальності, бо цієї нормальності майже не було та досі не існує.
Злість, апатія, втрата, самотність - ізолює від світу.
Не припиняють відбуватися також втрати та трагедії, які не були спричинені війною.

У дитини при нестачі уваги, виховання та турботи розвивається посттравматичний стресовий синдром, який може перерости зокрема в одне найпоширеніших психологічних явищ серед молоді - хікіморі.

Хікіморі (яп. 引きこもり, «той, хто замкнувся») — соціофоб, молодий відлюдник, особа, що не бажає соціалізуватися, сторониться контактів з суспільством. Термін походить з японської мови.

Особливість феномену полягає в нездатності людини дорослішати, брати відповідальність за власне життя та приймати важкі “дорослі рішення”.

Соціальна ізоляція слугує захисною реакцією.

дитина чи підліток, яким випало народитися на сході країни, вже змалечку живе з усвідомленням, що ні до чого не можна звикати. будь що, в будь який момент, може змінитись: треба буде переїжджати, шукати нових друзів чи звикати до нового середовища.

Втрата ідентичності

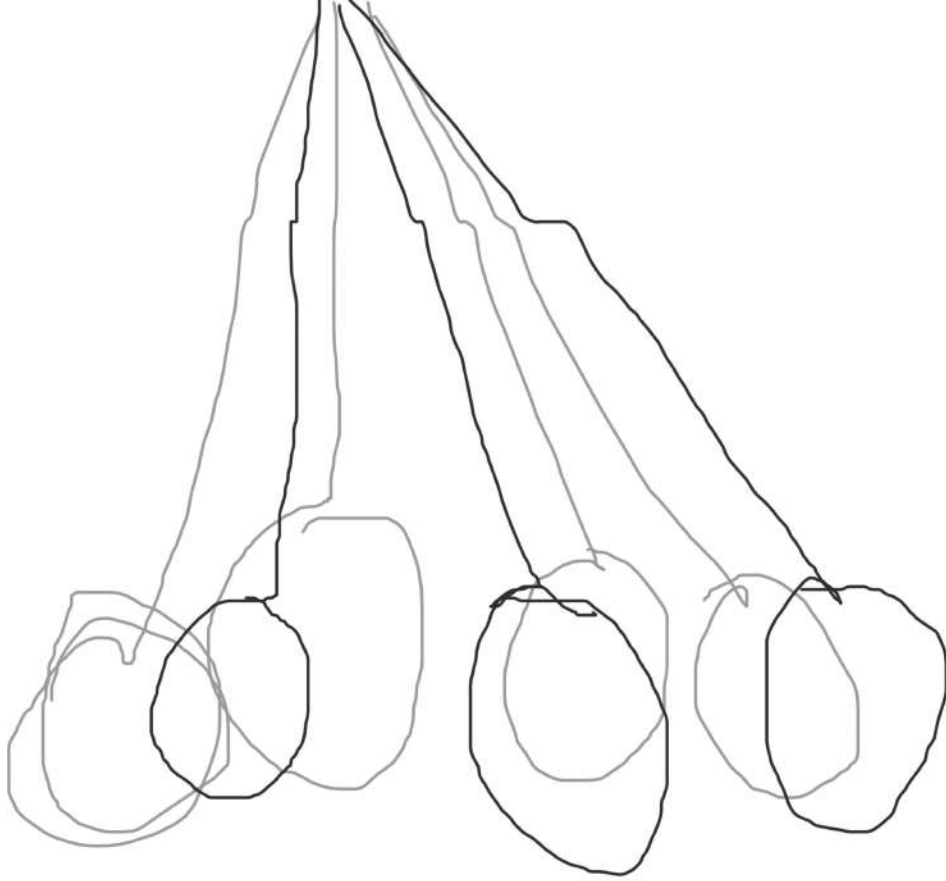
Базових безпекових норм

Стабільності

Контролю - що я щось можу вирішити

***“коли мене питають звідки я -
я не знаю, що відповісти”***

стабільність - важливий аспект для процесу дорослішання.

“я не хочу бути дорослим!”

стан гойдання, властивий перехідному віку, тільки поглиблюється через хаотичність і агресивність дорослого світу.

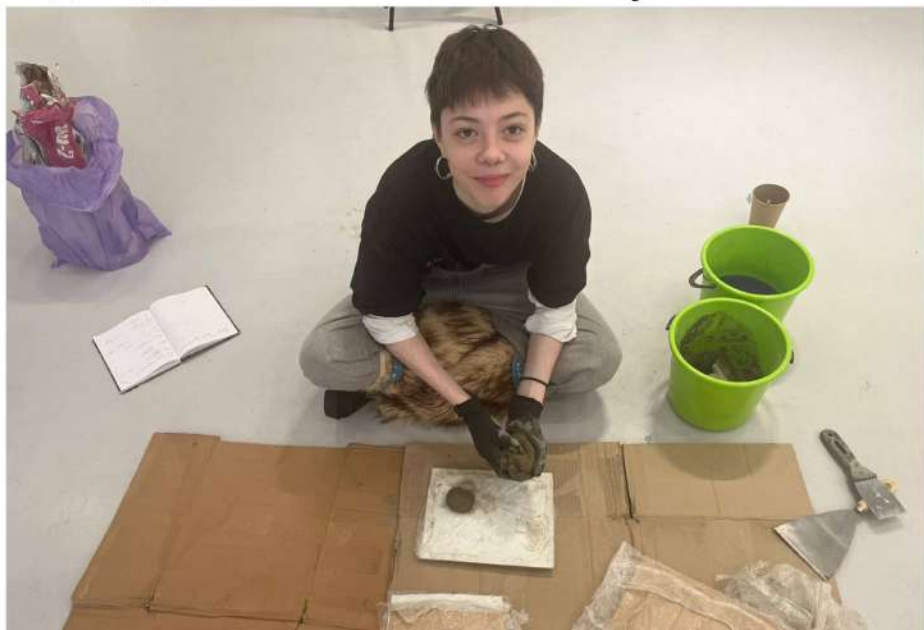

“скоро мене тут не буде”

“присвячується дням коли я тут була”

бути там де ти ще є, але підсвідомо готуватись до прощання/полишення свого місця доводиться багатьом на цьому етапі життя.

Це підлітки, які починають усвідомлювати, приймати рішення, документувати в процесах фізичних змін, розвитку сексуальності та в комунікації з іншими.

*я вільний? він
я вільна? вона
я можу бути вільними? ми*

питання гендеру та самоідентифікації гостро порушено. Кордони тілесності постійно виборюються, а спробу взяти владу над тим, яким “має бути тіло” гостро зневажено.

Рости поруч з країною-імперією - нестерпно.
Рости в пострадянському та постімперському середовищі молодим, прогресивним, квірним, незалежним рослинам - ще важче. виникає зневіра і небажання продовжувати бути тут.

“Я людина з поганими трейтами, з розмитим поняттям емпатії та відривом від почуття людяності чи приналежності до якихось груп.”

Період “виходу”

Як сказав в культподкасті Єрмоленко, дорослішання - це процес переходу від стану “НЕмовля” до “мовля”.

В українській мові є слово “немовля” - дитина грудного віку (baby, infant). Воно походить від виразу “не мовляє” (тобто той, що не говорить).

Доросла людина - та, яка почала мовити.

Людина, яка вийшла за межі кімнати, де мовлять за неї.

Авторитарна держава (зокрема та яка на нас напала) має на меті вирощувати нерозвинений та залежний сад. Вони зацікавлені в тому, щоб будувати “нерозвинене суспільство” - суспільство дорослих дітей, які шукають собі “батьків” у вигляді диктаторів, царів або вождів.

Під час надзвичайної ситуації (в нашій країні це війна)

“нормальні” умови дорослішання змінились, **проте сад постійно адаптується до нових обставин:** щось втрачаючи, а щось навпаки набуваючи.

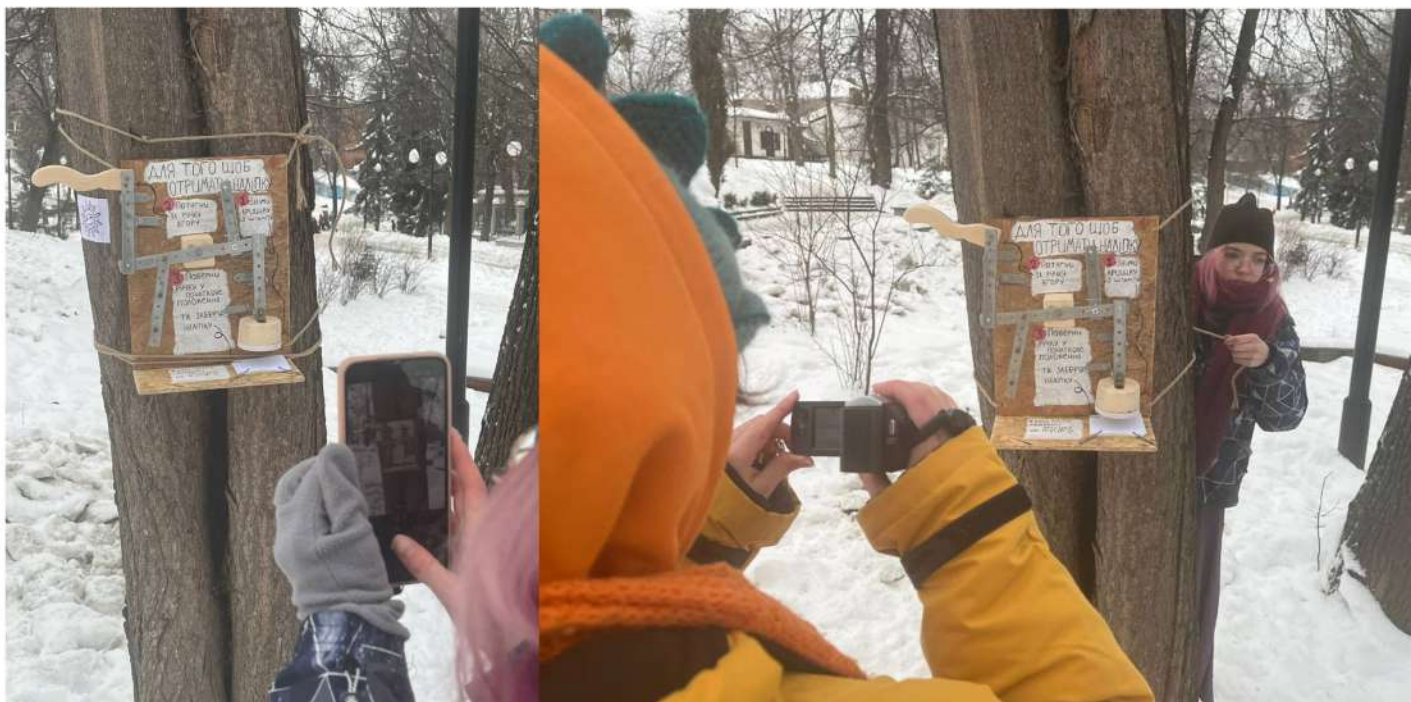
За садовою огоржею чи за гаражами сад продовжує відбуватись/зростати/з'являтися/вражати/падати/вставати/ сумніватись/плакати/жити. чи як говорить джинджер:

Someone once told me the grass is much greener

On the other side...

*Well, I paid a visit Well, it's possible I missed it
It seemed different Yet exactly the same **

* «Хтось колись сказав мені: “Трава значно зеленіша По той бік.” Ну, я пішла подивитись Можливо, я просто не помітила...Здавалося, що все інакше, Та водночас — точно так само»

Текст написаний з великою вдячністю і любов'ю Дашею Чечушковою про наше співбуття у фраффрафра разом з:

**Августом
Нікою Луцюк
Міккі
Алісою Яровою
Катею Важинською
Оксаною Головач
Нікою Клянчиною
Павлом Чечушковим
Теру
Варварою**

Дякую всім
хто був поруч, приймав участь і посприяв тому щоб це
стало можливим

ASORTIMENTNA
KIMNATA